

ANDERE WERELD

Ik staar naar mijn broertje. Hij kijkt ongeduldig naar buiten. Vader en moeder kijken naar een leeg bord. Het druppelen van de lekkage in de woonkamer is het enige dat je kan horen totdat vader plotseling begint te spreken: 'Het is tijd. Help de tafel afruimen en dan kunnen jullie gaan.' Pas als ik de tafel afgeruimd heb, draait mijn broertje weg van het raam en loopt naar de gang.

Ik help mijn broertje zijn jas en schoenen aandoen. Hij pakt zelf zijn tas, blijft er vervolgens een minuut naar staren en doet dan de voordeur open. Ik wil hem achternagaan, maar vader houdt mij tegen. 'Houd hem in de gaten,' fluistert hij. 'Rustig pap. We doen dit elke dag. Heb vertrouwen in hem.' Vader kijkt mij aarzelend aan en vraagt: 'Begrijp jij hem?' Ik kijk hem ongelovig aan, besluit dan geen antwoord te geven en doe de deur achter mij dicht. Mijn broertje staat verderop naar de lucht te kijken. Op zulke momenten vraag ik me af wat hij denkt. Ik hoef het antwoord alleen niet te weten. Wat het ook is, het is van hem.

Het is doodstil op straat, zoals elke avond in dit christelijke dorpje. Het is fijn om zo alleen te zijn. Ik weet bijna zeker dat dat de reden is waarom mijn broertje alleen in het donker naar buiten wil. Mijn broertje stopt plotseling met lopen. Zoals gewoonlijk heeft hij wat gevonden. Ik verbaas me vaak over

hoe goed hij kan zien in het donker. Voordat ik kan zien wat hij gevonden heeft, stopt hij het in zijn tas en gaan we verder. Ik ben heel nieuwsgierig, maar ik heb geleerd dat ik het beter met rust kan laten. Sinds zijn geboorte bemoeit iedereen zich met hem. Ze willen hem veranderen of vinden hem raar. Hem accepteren? Ik schijn de enige te zijn die dat doet.

Na een paar keer stoppen komen we aan bij de boomhut aan de rand van het dorp. Mijn broertje en ik hebben hem samen gemaakt. Het is een van onze mooiste bouwwerken, ons laatste bouwwerk voordat hij iedereen buitensloot. Sinds hij zijn gevonden voorwerpen mee naar binnen neemt, mag ik niet meer naar binnen. Toch is dit een van mijn favoriete momenten van de dag. Mijn broertje zit meestal een kwartier binnen, terwijl ik buiten wacht. Als hij naar buiten komt, is hij veranderd. Het is een minuscule verandering, maar met een wereld van verschil. Het is alleen te zien als je goed naar zijn ogen kijkt. Hij lijkt te stralen.

Alleen vandaag is het anders. Mijn broertje neemt mij mee naar binnen. Dan zie ik wat hij daar elke avond doet. Iedereen had het mis. Ik weet dat hij en ik de enigen zijn die het ooit te zien zullen krijgen. Ik kijk mijn broertje vragend aan en hij glimlacht terug. Dan begrijp ik het. Dit is een andere wereld: zijn wereld.

Beeld: Eliza Bordeaux